

Babanecz Csaba
faipari mérnök
Worldskills-szakértő

„1976-ban Budapesten születtem, azt túlzás lenne állítani, hogy asztalosdinasztiába, de a felmenőim között volt kádár, bognár, édesapám pedig ácsmester volt” – kezdi a beszélgetést az elsősorban sikeres EB- és vb-szereplés után ismertté vált csapatkapitány.

„Van egy műhelyünk a budapesti családi háznál, apám inkább azt szerette, ha ott teszek-veszek, azt mondta mindig – ács ne legyél fiam, az nehéz munka –. Egyértelmű volt, hogy asztalosnak tanulok, így kerültem a Kaesz Gyula szakiskolába ipari tanulóknak.”

Külsős mestereken edződik, majd a Kozma Lajos szakközépiskolában szerzett érettségi után egyenes út viszi a soproni Faipari Mérnöki Karra. „Nem akartam én semmilyen nagy céghez elmenni dolgozni, mindig azt gondoltam, hogy indítok egy vállalkozást. Végül is minden adott volt hozzá. Aztán belekeveredtem a szakoktatásba, és immár 12 éve tevékenykedem ezen a területen. Néhány évig az oktatás mellett egy faipari vállalkozás is belefért az időmbe.”

A Kaesz Gyula SZKI oktatója, a tanítás mellett egyszerre szervezi és irányítja a nemzetközi asztalosversenyekre való felkészülést. A keze alatt dolgozó csapat és természetesen a versenyzők sikerét jól mutatja, hogy az utóbbi két évben begyűjtöttek 3 EB-aranyat és egy világbajnoki 6. helyezést.

„Ma is szívesen dolgozok a műhelyemben, csak egyre kevesebb időm jut rá, így csak gyűlnek a félbehagyott intarziák a polcon. Rengeteg időt elvesz a versenyekre való felkészülés, bár javultak, de közel sem ideálisak a körülmények, de nem bánom, mert a sikerek mindenért kárpótolnak. Azért, ha nagy a stressz, még mindig ott a kertészkedés mint kikapcsolódás, és persze a félrerakott doktori disszertációmot mindenképpen szeretném befejezni.

Csonka

– Az elmúlt két év rendkívül sikeres volt, egy Európa-bajnoki cím és egy sikeres vb-szereplés. Mi kell ahhoz, hogy tartósan az élmezőnyben maradjassunk?

– Nagyon nehéz lesz ott maradni. Vitathatatlan, hogy kell hozzá szerencse, de a legfontosabb a tudatos és alapos felkészülés. Nagyon komoly munka van ezek mögött az eredmények mögött. És itt mindig a teljes csapatra gondolok, a versenyzőktől a felkészítőkig. Eredményeink komolyságát jól mutatja, hogy tavaly többen odajöttek hozzánk a kérdéssel, hogyan csináltuk ezt? EB még csak 2008 óta van, akkor szálltunk be mi is a versenyzésbe, de vb már 50 éve. Ellentétben a nyugat-európai szakértőkkel, mi napi munka mellett csináljuk a felkészítést. Tehát szerencse, profi felkészülés és óriási hit kell hozzá.

– Ez egy technikai verseny, nem igényel túl sok kreativitást, nem korlátozza ez a lehetőségeket?

– Óriási tévedés. Igazán kreatívnak kell lenni. Gondoljanak bele, vannak olyan nemzetek, akik több évet készülnék egy vb-re, szituációkat, technikákat gyakorolnak. Nincs megkötés, bármit lehet bármilyen eszközzel kivitelezni. Aztán megkapják a versenyfeladatot, és órák tempóban elkezdik feldolgozni és gyakorolni. Amennyit csak bírnak. A verseny reggelén szembesülnek azzal a versenyzők, hogy mi az a 30%, amin változtattak a szervezők. Tessék, rögtönözzél! Értelmezd, vedd észre a különbségeket és tedd félre, amit már hónapok óta gyakoroltál, és álmodban is tudsz. Találd ki a taktikát, hogy mit mi után csinálsz, és mivel! Ja, és adott esetben változtass a taktikádon, mert a versenybírák elvettek egy sablont vagy szerszámot tőled! Mert előfordul, hogy az otthon készített sablonodat szabálytalannak ítélik, és elveszik. Fejben nagyon ott kell lenni.

– Sikeres időszak után vagyunk, lát esélyt, hogy kilobbizzunk egy EB-, esetleg egy vb-rendezést?

– Nem tisztem ebben nyilatkozni, de annyit elmondhatok, hogy voltak már tárgyalások. Nyilván mint minden világversenyen, itt is négy évre előre tudni lehet a helyszíneket és az időpontokat. De 2018-ra felmerült egy budapesti EB-rendezés lehetősége. Ez a Magyar Kereskedelmi és Iparkamara és a szakképzésért felelős minisztériumok dolga és nem árt, ha van hozzá rengeteg pénz!

– Mennyire lehetséges az oktatásba beépíteni az itt szerzett tapasztalatokat?

– Indirekt módon ez a cél. A versenyzés csupán eszköz. A hazai képzés fejlődése a legfontosabb. Vannak pozitív példák, nyilván a válogatóversenyen lehet ezt a legjobban felmérni. A válogatókra már csak a legjobbak jutnak el. De látjuk, hogy letöltik az iskolák a feladatokat, próbálnak belőle kivenni részfeladatokat, és gyakorolnak a srácok. Minél magasabban tartjuk a színvonalat, annál nagyobb az esélyünk, hogy hosszú távon is sikeresek leszünk.

– Kaotikus az oktatás, egyre gyengébb az iskolákba érkező diákok teljesítménye, meddig lehet az oktatás keretein belül tartani egy elvárható színvonalat?

– Sajnos olyan hiányosságok vannak alapvető matematikai összefüggések, szövegértés és logikai területen, hogy sokszor nagyon nehezen tudunk továbblépni. Ha a szakmának nincs presztízse, akkor tovább romlik a helyzet, ezért nagyon-nagyon fontosak a példaképek. A versenyen sikereket elért srácokat ismerik az iskolákban és felnéznek rájuk.

– Milyen messze vagyunk a világbajnokoktól, behozhatatlan vagy egyszerűen kulturális különbség, úgy értem, hozzáállásban?

– Hála Istennek, már Magyarországon is van változás. Nálunk is kezdenek jobban odafigyelni erre a versenyszorozatra. De nyilván vannak technológiai különbségek, értem ezalatt, hogy ki, milyen szerszám- és géparzenált tud vinni egy versenyre, és ki, milyen körülmények között tud felkészülni. Láttuk az idén a vb-n is, az első 10 nemzet között minimális a különbség. Szerintem minden évben jobbak leszünk.